

[Skrumsager Skau]

Jeg påpegede i min ordførertale, at det, jeg var ked af, var, at vi ikke sidste år kunne overholde vores måltal. Det har forårsaget, at vi nu står med en ubalance på vores statsbudget på 11 mia. kr.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går tilbage til ordførerrækken. Hr. Behnke.

Behnke (FP):

Den finanslov, som Folketinget vil vedtage senere på dagen, bliver den sidste i dette årti, og derfor bør den også blive den sidste, hvor Folketingets partier accepterer, at Danmark fortsætter sin nedtur økonomisk og som samfund.

Det er ikke advarsler, det har skortet på. Økonomer fra indland og udland har i flere år råbt vagt i gevær om den danske økonomi. Ikke mindst har nedklassificeringen af Danmark, når det gælder kreditværdighed, været et alvorligt fingerpeg om, at nu må Folketinget tage sig sammen og få styr på dansk økonomi. Der opnås kun styr på dansk økonomi, hvis der er politisk vilje til at gøre noget ved problemerne. I den forbindelse lever efter vores mening alt for mange politikere i en indsnævret tro på den socialdemokratiske samfundsmodel, alt for mange tror, at landets problemer løses ved at gøre den offentlige sektor større.

De sidste 25 års økonomiske nedtur beviser, at den socialdemokratiske samfundsmodel har spillet fallit, og at andre ting skal til for at rette Danmark op igen.

Det er selvfølgelig let at være julemandspolitiker og fortsætte med uddeling af gaver i en mild strøm, men den milde gavestrøm kommer imidlertid kun ét sted fra, fra skatteydernes lommer. Den danske skatteyder magter ikke at betale mere. Flere og flere bukker under for det konstant tyngende skatteåg.

Sommeren 1988 blev hed på ét område, nemlig skattedebatten. Ikke siden 1973 har vi oplevet et så massivt pres fra den danske befolkning for at få stoppet skatteskruen. Det er altså et fingerpeg, som alle politikere bør lægge sig på sinde.

Finansloven for 1989 giver ikke meget håb, for den danske befolkning vil stadig væk blive beskattet ud over alle grænser, eftersom alene formueskatten lempes.

En lempelse af formueskatten er selvfølgelig en god ting, og vi regner da også med, at erhvervslivet bliver styrket, når formueskatten lempes. Vi håber på, at den stigende udvandring af danske skatteflygtninge stoppes. Men vi tror bare ikke, at formueskattelemperne er nok. Der skal væsentlig mere til.

Regeringen bliver derfor i det nye år nødt til at gøre op med Socialdemokratiet. Det spørgsmål melder sig efter formueskattedebatten her i Tinget i tirsdags, om regeringen vil lade sin skattepolitik være underlagt hr. Lykketofts for-godtbefindende, eller om man ikke i 1989 vil udvise så meget politisk mod, at man simpelt hen sprænger skattereformen og sammen med bl.a. Fremskridtspartiet tager hul på harmoniseringen af de danske skatter og afgifter, den harmonisering, som vi jo skal have taget fat på inden 1992. Jo længere regeringen udskyder harmoniseringen, jo værre bliver smerten den dag, den skal gennemføres.

Når skatterne således skal og bør nedsættes i løbet af det nye år, betyder det selvsagt, at det offentlige får færre indtægter. Vi er selvfølgelig parat til at aflaste statsfinanserne med brugerbetaling på en række områder. Her har Fremskridtspartiet Kulturministeriet som højeste prioritet. Men vi er selvfølgelig også parat til at diskutere brugerbetaling på en række andre områder, hvis vel at mærke anledningen er, at det sker i forbindelse med skattelettelse. De huller i finansloven til dækning af skattelettelse, som opstår, kan også udlignes igen gennem kraftige offentlige besparelser, en fremgangsmåde, som Fremskridtspartiet bestemt er tilhænger af.

Når jeg siger besparelser, skal der mere til end et stop for at købe cigarer til ministerierne. Jeg har i øvrigt bemærket, at udenrigsministeren har startet en frivillig donationsordning, og den støtter jeg selvfølgelig og vil derfor allerede i dag give udenrigsministeren det første bidrag til hans private indsamling.

Der er ikke noget at sige til, at Danmark har det skidt, for alle disse mange offentligt ansatte har kun ét sted at hente deres løn og deres omkostninger, og det er igennem Folketingets brandskatning af produktionssektoren.

Som Frank Dahlgard skrev i Berlingske Tidende den 30. juni på side 10, er der i Danmark 120 offentligt ansatte for hver 100 ansatte i landbrug og industri. Landbrug og industri er